

Ρώσοι Νεομάρτυρες και ομολογητές: Ιερείς “ως πρόβατα επί σφαγήν”

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο καλός ποιμήν π. Αρκάδιος

Η σύλληψη του π. Αρκαδίου προκάλεσε θλίψη στους χωρικούς του Ισμέντσε. Στις 28 Σεπτεμβρίου 1918 έγινε σύναξη όλου του χωριού. Στο τέλος έγραψαν την παρακάτω επιστολή που την υπέγραψαν 168 άτομα, με επικεφαλής τον πρόεδρο της κοινότητας.

«Σήμερα στις 28 Σεπτεμβρίου 1918, εμείς οι κάτοικοι του χωριού Ισμέντσε συγκεντρωθήκαμε και συζητήσαμε σχετικά με τη σύλληψη του π. Αρκαδίου Οτάρσκι. Παρακαλούμε να μην καταδικάσετε τον π. Αρκάδιο, ο οποίος λειτουργούσε στο χωριό μας δώδεκα χρόνια. Ποτέ δεν μίλησε με τους αγρότες για πολιτική. Ποτέ δεν οργάνωσε αντισοβιετική δράση, ούτε έκανε αντεπαναστατική προπαγάνδα. Ούτε έκανε κήρυγμα με πολιτικό περιεχόμενο. Όλοι οι ενορίτες του Αγίου Νικολάου Ισμέντσε θέλουμε να παραμείνει ιερέας του χωριού μας. Γι' αυτό παρακαλούμε τους αντιπροσώπους της Σοβιετικής εξουσίας να απελευθερωθεί το ταχύτερο δυνατό».

Φυσικά για τους επαναστάτες η αθωότητα κάποιου και η απονομή της δικαιοσύνης δεν είχαν καμία σημασία πια. Η επανάσταση που έγινε για τα συμφέροντα των εργατών και αγροτών έκλεινε τα αυτιά της στις εκκλήσεις και παρακλήσεις των εργατών και αγροτών. Τα γράμματα που εξέφραζαν τη βούλησή τους, όπως είδαμε και στις άλλες περιπτώσεις, η νέα εξουσία τα αντιμετώπιζε με περιφρόνηση. Και το αίμα αθώνων ανθρώπων πλημμύριζε την αχανή χώρα.

Ο π. Αρκάδιος μπήκε και αυτός στη γνωστή διαδικασία. Πρώτα φυλακίστηκε στη φυλακή του Καζάν. Έπειτα έγινε η ανάκριση για να τηρηθούν τα προσχήματα. Ο π. Αρκάδιος στην απολογία του είπε μεταξύ των άλλων:

«...Δεν οργάνωσα ποτέ αντεπαναστατική δράση, ούτε έκανα αντισοβιετική προπαγάνδα. Δεν μιλούσα για πολιτικά θέματα στο χωριό. Τον τελευταίο καιρό στο χωριό εγκαταστάθηκαν πολλοί Τσερεμίσε οι οποίοι δεν γνωρίζουν Ρωσικά. Δεν έκανα κηρύγματα, γιατί δεν θα μπορούσαν να με καταλάβουν. Στις συνεδριάσεις της κοινότητας δεν παρευρισκόμουν. Γενικώς, δεν πολεμούσα τη σοβιετική εξουσία. Παρακαλώ να καλέσετε τους μάρτυρες κατηγορίας για να καταλάβω κι εγώ σε τί φταίω...».

Ο π. Αρκάδιος εκτελέστηκε στις 2 Οκτωβρίου 1918.

* * *

Η προσευχή του π. Πελαγίου

... Όλοι με δάκρυα στα μάτια μετάλαβαν των αχράντων μυστηρίων και στο τέλος πρώτος ο παπα-Πελάγιος γονατιστός μπροστά στην Αγία Τράπεζα και μαζί του όλοι οι πιστοί, είπε απλά και ήρεμα μια προσευχή που έβγαινε από τα βάθη της καρδιάς του:

«Θεέ μου πολυεύσπλαχνε, Κύριε Ιησού Χριστέ, Εσύ που έγινες άνθρωπος για να σώσεις τον κόσμο από την αμαρτία και το θάνατο, Εσύ που είσαι Άγιος και πολυεύσπλαχνος βασιλιάς, άκουσε εμένα τον αμαρτωλό και αχρείο δούλο Σου και μαζί τους ευρισκομένους εδώ απόψε χριστιανούς και δώσε μας το πλούσιο έλεός Σου... Ξέρουμε, Κύριε, ότι υποφέρουμε όλα αυτά τα δεινά για τις πολλές μας αμαρτίες. Έτσι, Κύριε, δίκαια πάσχουμε, γιατί δεν μετανοήσαμε και παραδοθήκαμε στα έργα τα πονηρά. Συγχώρησέ μας, Κύριε, Σε ικετεύουμε, αφού θέλουμε να επιστρέψουμε όπως ο άσωτος και η πόρνη...».

Οι πιστοί με δάκρυα στα μάτια ένωσαν τις καρδιές τους με τις παρακλήσεις του παπα-Πελάγιου και απαντούσαν με συντριβή «Κύριε, ελέησον».

Ύστερα από ένα απλό ζεστό τραπέζι αγάπης που ήταν το επιστέγασμα της ευχαριστιακής αυτής σύναξης και αφού ο παπα-Πελάγιος μίλησε για υπομονή, πίστι, ελπίδα και εγκαρτέρηση, ήλθε η ώρα για το ταξίδι της επιστροφής...

* * *

Απολογία του π. Δημητρίου

-Πράγματι μιλούσα με τους φυλακισμένους και προσπαθούσα να τους οδηγήσω στη μετάνοια. Μιλούσα και ερμήνευα το ευαγγέλιο. Δεν μπορώ να παραδεχθώ ότι έκανα πολιτική δράση και προπαγάνδα. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να το κάνει ένας ιερέας... Όταν πλησιάζατε για να καταλάβετε την πόλη, πολλοί έφυγαν και μεταξύ αυτών αρχιερείς και ιερείς. Εγώ δεν έφυγα, γιατί ήξερα πως δεν φταίω σε τίποτα. Έφυγαν όσοι φοβούνταν ή νόμιζαν ότι φταίνε σε κάτι. Εγώ δεν ανήκω σε καμιά οργάνωση, ούτε ανήκα ποτέ.

Ο π. Δημήτριος δεν περίμενε κάποιον να τον υπερασπιστεί. Το κλίμα ήταν τόσο εχθρικό. Και όμως η υπεράσπιση και συμπαράσταση ήλθε από εκεί που δεν το περίμενε. Στις 29 Σεπτεμβρίου κατέφθασε στην κεντρική επιτροπή μια επιστολή των υπαλλήλων της φυλακής του Καζάν η οποία έγραφε τα εξής:

«Εμείς οι υπάλληλοι της φυλακής του Καζάν δηλώνουμε ότι ο ιερέας της

εκκλησίας που ανήκει στη φυλακή, ο π. Δημήτριος Σισόκιν, ο οποίος συνελήφθη στις 26 Σεπτεμβρίου στις 1 μ.μ. από την επιτροπή άμυνας του Καζάν, δεν φταίει σε τίποτα. Ποτέ σ' όλα τα χρόνια που λειτουργούσε ως ιερέας της φυλακής, δεν είχε εκδηλώσει τις πολιτικές του πεποιθήσεις, ούτε είχε συμμετάσχει σε κανένα πολιτικό κίνημα. Όταν η πόλη του Καζάν ήταν στα χέρια του "λευκού στρατού", ο ιερέας αυτός ήταν πραγματικός πατέρας των δυστυχισμένων. Ούτε πολεμούσε, ούτε υπεράσπιζε τα κόμματα, απλώς βοηθούσε τους δυστυχισμένους. Όταν κατέλαβαν οι μπολσεβίκοι την πόλη, ο ίδιος δεν έφυγε. Αυτό λέει πολλά...».

Την επιστολή υπέγραψαν 17 υπάλληλοι της φυλακής και 19 αστυνομικοί. Έβαλαν ακόμη και τις σφραγίδες της φυλακής.

Όμως δεν ήταν οι μόνοι. Για την απελευθέρωση του π. Δημητρίου αγωνίζονταν και οι ενορίτες της εκκλησίας της Αγίας Παρασκευής, η οποία βρισκόταν δίπλα στο σπίτι του π. Δημητρίου. Έγραψαν και αυτοί επιστολή στο δήμαρχο της πόλης, δηλαδή στον πρόεδρο του σοβιέτ των μπολσεβίκων του Καζάν. Η επιστολή μαρτυρεί την αγάπη και το σεβασμό που έτρεφαν στο πρόσωπο του π. Δημητρίου. Έγραψαν μεταξύ των άλλων:

«Εμείς οι εργάτες και ενορίτες της ενορίας Αγίας Παρασκευής, όταν πληροφορηθήκαμε πως συνέλαβαν τον π. Δημήτριο Σισόκιν, λυπηθήκαμε βαθύτατα. Όλοι τον γνωρίζαμε ως "παππούλη του λαού". Ήταν πάντα βοηθός μας και συμπαραστάτης μας στις χαρές και στις λύπες. Παρακαλούμε να τον αφήσετε ελεύθερο. Όταν ήλθατε εσείς σαν καινούργια εξουσία στο Καζάν, ο π. Δημήτριος δεν έφυγε όπως άλλοι. Και μόνον αυτό είναι ισχυρή μαρτυρία ότι δεν νιώθει να φταίει σε τίποτα».

Οι κάτοικοι του Καζάν αγαπούσαν υπερβολικά τους ποιμένες που δεν δέχτηκαν να εγκαταλείψουν τις ενορίες και το ποίμνιό τους, με κίνδυνο της ζωής τους. Και αυτό φαίνεται στις δύο επιστολές.

Από την εγγονή του π. Δημητρίου, Ελένη Κωνσταντίνοβνα Βορφολονέεβα, πληροφορούμαστε ότι τις μέρες της κράτησής του οι μπολσεβίκοι πίεζαν αφόρητα τον π. Δημήτριο να συνεργαστεί μαζί τους με αντάλλαγμα την απελευθέρωσή του. Του ζήτησαν να παραβεί το απόρρητο της εξομολόγησης και να υποδείξει ποιοι από τους κρατούμενους ή εργαζομένους ήταν «αντεπαναστατικά στοιχεία». Ο π. Δημήτριος, παρόλο που γνώριζε πολλά από τις εξομολογήσεις, αρνήθηκε αμέσως κάθε συνεργασία. Όλοι οι συγγενείς του ανησυχούσαν, έκλαιγαν και τον παρακαλούσαν να συνεργαστεί μαζί τους για να σώσει τη ζωή του. Ο π. Δημήτριος θυμόταν το ψαλμικό: «Μακάριος ανήρ, ος ουκ επορεύθη εν βουλή ασεβών». Με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να συμβιβαστεί και να καταπνίξει τη συνείδησή του. Και αυτό ήταν κάτι που εξόργιζε τους ανθρώπους της νέας εξουσίας, για τους

οποίους η προδοσία ήταν μέσα στους κανόνες του παιγνιδιού για την κατάληψη της εξουσίας. Από τον π. Δημήτριο σώθηκε μόνον ένα γράμμα από την δραματική αυτή περίοδο. Γράφει απευθυνόμενος στην πρεσβυτέρα του:

«Αγαπητή Άννα.

Εγώ έκανα το βήμα. Σε λίγες μέρες θα αποφασίσουν για τη ζωή μου. Δεν μπορώ να δεχτώ τους όρους που μου προτείνουν. Δεν φοβάμαι. Έτσι θέλει ο Θεός. Σας παρακαλώ να μην πηγαίνετε πουθενά, και να μην παρακαλάτε κανένα για μένα. Είναι άδικος κόπος. Το μόνον που θα πετύχεις είναι να δημιουργήσεις προβλήματα στον εαυτό σου και στα παιδιά. Ό,τι και να πείτε για μένα, δεν θα έχουν γι' αυτούς καμιά σημασία. Το γνωρίζω και το νιώθω ότι τώρα κανείς δεν μπορεί να με σώσει. Δεν μπορώ να υποχωρήσω και να γίνω άλλος άνθρωπος απ' ό,τι είμαι. Παρηγορούμαι ότι αυτό ήταν το θέλημα του Θεού. Κι εσείς θα σωθείτε με το έλεός Του. Για μένα μη ρωτάτε τίποτα. Δεν θα σας πουν κιόλας. Αλλά και αν τολμήσετε να ρωτήσετε, φοβάμαι μήπως είναι κίνδυνος για σας...

π. Δημήτρης»

Στις 10 Οκτωβρίου ο π. Δημήτρης «ως πρόβατον επί σφαγήν», οδηγήθηκε στον φρικτό τόπο των εκτελέσεων. Η πρεσβυτέρα του Άννα έμεινε μόνη με τα τέσσερα μικρά παιδιά τους.

[Συνεχίζεται]